

Lời chú thích : Tác giả xin trân trọng nhắc lại rằng mặc dầu dựa vào thực tế địa lý và thời sự, bộ truyện gián điệp này chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Nếu có sự trùng hợp hoặc gần gũi nào với sự việc xảy ra, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài trách nhiệm của người viết.

I

Giòng sông nhuộm máu

Trời mưa như trút nước.

Ngoại trừ cầu Hiền Lương là còn sáng đèn. toàn khu vực sát vĩ tuyến 17 đều chìm trong bóng đêm dày đặc. Đường như nước mắt của hàng triệu người xa vợ, xa chồng, xa con cái, xa cha mẹ, xa quê hương đã kết tụ thành mưa trên sông Bến Hải, nên trời mưa mãi mưa hoài, mưa suốt từ sáng đến chiều, rồi mưa suốt từ chiều đến nửa đêm.

Lê Tùng lấy ống tay áo chùi mắt để nhìn rõ con đường gỗ ghè, uốn khúc như con rắn hồ mang

giữa những cánh đồng ngập nước. Mắt chàng bỗng đỏ hoe vì bị làn vải kaki cọ sát thật mạnh, khiến chàng sức nhớ ra bộ áo màu vàng dày cộm của chàng đã ướt sũng.

Bộ áo kaki một tuần chưa giặt bị thấm đầy nước của Lê Tùng trở nên nặng chình chịch như đeo quả tạ trên mình. Công việc chàng làm đêm nay cũng nặng chình chịch như quả tạ trăm cân đè lên đôi vai mảnh khảnh của chàng.

Lê Tùng vội lái sang bên đê khỏi lọt xuống ruộng nước. Hai ngọn đèn pha sáng quắc của chiếc xe díp không mang số không đủ sức xuyên thủng màn mưa, màn đêm và màn sương. Vốn là đệ tử của thần tốc độ, Lê Tùng thường phóng nhanh trên trăm cây số một giờ, ngay cả trên những con đường quanh co, và lồi lõm. Đêm nay, chàng chỉ được chạy số một, mỗi giờ không quá 15 cây số.

Lê Tùng cúi xuống cổ tay nhìn đồng hồ lăn tinh : 3 giờ sáng. Trời, 3 giờ sáng là giờ sung sướng nhất của giống đực và giống cái đa tinh. Trong thời gian ở Sài Gòn, 3 giờ sáng là giờ Lê Tùng trịnh trọng bỏ ba cục đá của tủ lạnh vào cái ly pha lê, rót vào nửa chai coca cola xủi bọt trước khi pha trộn với một đọt ngón tay bacadi (1).

Chàng uống nhiều rượu rom khác nhau trong cuộc đời gian điệp bấy nổi ba chìm, song chưa thấy thứ nào đậm đà bằng bacadi, đặc biệt là uống lẫn với coca cola. Uống bacadi, người đàn ông

(1) bacadi là một thứ rượu rom chế tại Cuba. Dân chơi ở tây bán cầu rất khoái bacadi uống với coca cola. Các bạn của Z.28 thử uống bacadi xem!

thức đêm không cảm thấy buồn ngủ, men say bốc lên từ từ, nhẹ nhàng làm cho tứ chi đê mê như bit một gờam bạch phiến.

Chàng lại có thói quen không bao giờ uống bacadi một mình : đêm nào chàng cũng có một người đàn bà đầy nhựa yêu đương bên cạnh. Song đêm nay, một đêm đầy mưa, và đầy gió lạnh, chàng một mình một xe oằn oại dọc bờ sông Bến Hải. Không có đàn bà đẹp. Không có rượu bacadi. Không có mùi nước hoa thơm thơm. Không có cái nút điện xinh xinh ở đầu giường, trong tâm tay, để tắt, toàn căn phòng gần máy điều hòa khí hậu biến thành thế giới thiên thai.

Bất giác, Lê Tùng thở dài.

Chàng nhớ đến người đàn ông lực lưỡng, tóc cắt ngắn, mấy sợi quăn quăn lòa sòa trên vầng trán rộng, lóe ra tia mắt sáng như chứa chất thép.

Người ấy là Văn Bình, tức Z.28. Trước khi Lê Tùng trèo lên phi cơ quân sự vô danh, bay ra Quảng trị, giáp tuyến, Văn Bình kêu chàng vào phòng. Lê thường, người ra lệnh cho chàng là ông Hoàng, tổng giám đốc. Song ông Hoàng đi ngoại quốc vắng, Văn Bình thay thế. Lê Tùng thích được làm việc với ông Hoàng, hơn với Văn Bình. Ông Hoàng còn mỉm cười, còn vỗ bàn tay gầy gò vào vai chàng, còn Văn Bình thì đứng sững giữa phòng, nét mặt nghiêm nghị :

— Chào anh Lê Tùng. Hân hạnh được gặp anh. Như anh đã biết, đây là một công tác quan trọng. Đêm nay, Z.307 sẽ trở về. Lần này, 307 sẽ mang theo một số tin tức và tài liệu tối mật và tối hệ. Anh được phái đi đón vì anh là cấp trên trực tiếp.

của 307, cũng như của các điệp viên do Sở gài được từ Quảng bình đến Thanh hóa. Trong quá khứ, anh đi đón nhiều lần nên quen đường.

Tương cần nhắc thêm là ở bờ bắc, địch canh phòng rất cẩn mật. Địch có thể giết 307. Địch cũng có thể giết anh. Anh đừng quên là xe dip anh lái dọc bờ nam là xe dip tư nhân, không đeo băng số. Trong người, anh cũng không được mang theo một giấy tờ căn cước nào hết. Tôi đã liên lạc với cơ quan an ninh để rút lính ra khỏi khu vực mà anh sẽ gặp 307 đêm nay. Anh nhớ rõ rồi chứ?

— Thưa, nhớ.

Người đàn ông đẹp trai, và cường tráng đập nhẹ vào vai Lê Tùng. Chàng vẫn thích được vỗ vai, nhưng khi Văn Bình đụng vào người, chàng vội rút lại, mặt nhăn nhó. Ông Hoàng vỗ vai em ai bao nhiêu, thì Văn Bình vỗ vai đau nhức bấy nhiêu. Chàng bỗng nhớ ra Văn Bình là một võ sư đệ tử đẳng nhu đạo, võ địch quyền Anh, và có bàn tay cứng như sắt nguội. Tuy gia nhập tổ chức của ông Hoàng đã lâu, và leo lên tới chức R (1) Lê Tùng vẫn chưa bằng một móng tay của Văn Bình. Lê Tùng giỏi võ, song tài ba của chàng chỉ có thể đánh ngã một đám anh chị, hoặc hạ sát một điệp viên của địch.

Thấy chàng nhăn nhó, Văn Bình ngó sững, vẻ mặt kinh ngạc. Lê Tùng xoa vai:

(1) theo từ ngữ do thám R tức resident là người đứng đầu một cơ sở lấy tin ở nước ngoài, Tiếng Mỹ là resident, tiếng Pháp là résident, còn tiếng Nga là rezident (khu lấy tin gọi là rezidentura).

— Anh khỏe quá. Tôi tưởng như xương vai tôi bị gãy.

— Xin lỗi anh.

Vừa lái xe, Lê Tùng vừa xoa lại chỗ vai bị đau. Trời vẫn mưa như trâm như trút. Một lần chớp xẹt ngang nền trời tối thui. Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, Lê Tùng thoáng thấy giòng sông Bến Hải và vùng phi chiến rộng mênh mang.

Chạy được một quãng nữa, Lê Tùng tắt đèn. Bắt đầu từ đoạn này, chàng phải lái mò trong đêm khuya mù mịt. Đành rằng chàng có một thứ kính riêng có thể nhìn xuyên qua màn tối (1), chàng vẫn thấy lờ mờ. Nếu tay lái non, chàng có thể đâm sầm xuống ruộng. Chàng không sợ tai nạn, vì trong đời do thám tai nạn xảy ra như cơm bữa. Chàng chỉ sợ không đến địa điểm AQ-19 đúng giờ, đúng phút đã hẹn.

Lê Tùng lại coi đồng hồ lần nữa.

3g15.

Chàng đậu xe, tắt máy, mở bản đồ, đặt trên võ lăng. Dưới ánh sáng lờ mờ của táp-lô, chàng nhận ra điểm AQ-19 được ghi bằng dấu chỉ độ trên bản đồ bằng ni-lông, không thấm nước. Còn 5 phút nữa đến nơi. Miệng khô đắng, chàng cảm thấy thêm thuốc lá. Chàng có thể che đầu thuốc trong lòng bàn tay, song chàng không thể bật lửa. Lính gác trên bờ bắc có thể phăng ra chàng.

Đạo này, dọc bờ sông họ đều trí súng đại liên.

(1) đó là loại kính có hồng ngoại tuyền (rayons infra-rouges), cơ quan an ninh tân tiến thường dùng để nhìn qua màn đêm trong các cuộc rượt bắt kẻ tình nghi.

Đêm đêm, họ thường bắn vu vơ xuống bờ nam, không biết để khỏi buồn ngủ, để bớt sợ ma, hay để rượt theo một bóng người can đảm dám vượt vĩ tuyến 17.

AQ-19 là một trong những điểm cạn nhất trên sông Bến Hải. Ông Hoàng đã nghiên cứu kỹ càng: trừ những ngày đầu tháng và giữa tháng có con nước, AQ-19 lúc nào cũng cạn, cạn nhất là ban đêm từ 3 đến 4 giờ sáng.

Những giọt mưa lạnh buốt hắt vào mặt Lê Tùng. Cái áo tơi và cái dù chàng đã vô ý bỏ quên ở Quảng Trị. Trong người chàng chỉ còn một chỗ không bị ướt: đó là dưới nách trái, nơi chàng đeo khẩu súng Ruger (1) nòng 22. Trong phòng hẹp, khẩu Ruger là một vũ khí kiến hiệu, không kèn càng mà bắn chính xác, song giữa đồng không mông quạnh, đối diện những khẩu liên thanh ba càng, nó trở thành một món đồ chơi cho trẻ con.

Tuy nhiên, Lê Tùng vẫn mang súng lục bên mình để khỏi cảm thấy lẻ loi. Bao da trừu đựng súng đã được chàng đánh xi láng bóng, chàng đựng nhẹ vào là khẩu Ruger thân yêu tuột vào gan bàn tay, và trong vòng 10 thước Lê Tùng có thể bắn trúng một chai nước ngọt. So sánh với tài bách bộ xuyên dương của Văn Bình, chàng chỉ là đệ tử, nhưng đầu sao chàng vẫn dư sức đối phó với bọn điệp viên của địch.

Lê Tùng nâng cặp kính hồng ngoại tuyến lên ngang mày. Mưa vẫn xối xuống ào ào. Tiếng còn

(1) đó là khẩu Ruger Mark 1, một loại súng ngắn của Hoa kỳ rất tốt.

trùng rì rả hòa với tiếng mưa rơi tạo cho đêm cuối đông ở giáp tuyến một quang cảnh buồn tênh. Chàng dăm oản ông Hoàng, oản cái nghề tình báo phải giở, vào lúc thiên hạ ngủ say với mỹ nhân thì mình phải thức, và lăn vào chỗ chết.

3g30' ...

Qua ống kính hồng ngoại, chàng chỉ thấy một lùm cây to lớn và một dãy nhà đen sì ở đằng xa. Dãy nhà này là một trong nhiều trạm gác của địch trên bờ bắc. Ban đêm, binh sĩ Bắc Việt chui xuống hầm, chĩa họng đại liên về phía nam. Z.307 phải là kẻ quyền biến và can trường mới vượt qua nổi hàng rào đan thép của địch. Trong quá khứ, 307 đã vượt qua sông, gặp Lê Tùng 5 lần, lần nào cũng mỹ mãn.

Nhưng lần này. . .

Lê Tùng không muốn nghĩ thêm nữa. Gián điệp là một nghề lạ lùng. 9 lần thành công, song lần thứ 10 có thể thất bại, và thất bại nghĩa là chết. Z.307 đã vượt tuyến 5 chuyến thành công. Chuyến thứ 6 và cũng là chuyến sau cùng trước khi 307 đổi công tác có thể cũng là chuyến sau cùng của cuộc đời.

Gặp 307 xong, Lê Tùng sẽ trở về Sài Gòn làm tờ trình cho Văn Bình, và như ông Hoàng đã hứa, chàng sẽ được đổi sang Nhật, làm R. dưới danh nghĩa đệ nhị tham vụ sứ quán tại Đông kinh. Chà! Còn gì thú bằng ở Đông kinh, với những phòng tắm hơi nước, những hộp đêm thần tiên, những hăng nga bằng xương, bằng thịt. . .

Bỗng một tiếng sét long trời lở đất nổi lên. Bàng hoàng, Lê Tùng dựa vào xe díp, mắt chàng

vẫn không rời ống kính quan sát. Lê Tùng bàng hoàng không phải vì nghe tiếng sét bất thần mà vì qua ống nhòm chàng vừa thấy một cảnh tượng làm chàng dựng tóc gáy. Bất giác, chàng nắm lấy chuỗi súng.

Con mưa dữ dội đã bắt đầu tạnh.

Nhìn bên ngoài mưa tầm tã, Trần Hiệp lo ngại bảo bạn :

— Mưa thế này, các anh đi tuần sao được ?

Thiếu tá Phan Lộ tọt một ngụm rượu, giọng lẽ nhè :

— Kệ xác bọn lính.

Dưới đèn nê-ông sáng xanh, Trần Hiệp nhìn kỹ nét mặt lơ đãng của thiếu tá Lộ, chỉ huy một đội tuần cảnh bí mật dọc bờ bắc sông Bến Hải. Lộ là bạn cùng lớp của chàng. Trong những năm ở trung học, hai người đều ngồi một bàn. Ra đời, Lộ gia nhập quân đội, còn Hiệp làm báo. Trần Hiệp là phóng viên đặc biệt của nhật báo Nhân Dân, cơ quan chính thức của Trung ương đảng Lao động.

Phan Lộ là bợm rượu, song đã bắt đầu ngấm say sau một chai mạt-ten. Lộ dễ say vì lâu ngày không uống, trời lại mưa dầm và gây gấy lạnh, làm hắn nhớ quê hương, và nhớ đàn bà, Lộ cầm ly mạt-ten cuối cùng, đưa lên miệng :

— Hà, hà, ngon quá ! Chúc anh thượng lộ bình an.

Nghe bạn nói, Trần Hiệp tái mặt. Tại sao thiếu

tá Lộ chúc chàng thượng lộ bình an ? Hắn biết đêm nay chàng vượt tuyến đến AQ-19, để gặp nhân viên của ông Hoàng chăng ?

Không có lẽ. Từ lâu, thiếu tá Lộ coi chàng như ruột thịt. Lần nào tới vùng giáp tuyến lấy tin cho tòa soạn báo Nhân Dân, Trần Hiệp cũng mò đến trạm gác bí mật của thiếu tá Lộ. Lộ là ông trời con ở vùng bắc Bến Hải vì lẽ hắn là cộng sự viên thân cận của đại tá Bùi Vinh, một trong những con hùm xám tình báo. Bề ngoài, Phan Lộ là thiếu tá quân đội, không có một nhiệm vụ rõ rệt nào ở vùng giáp tuyến, nhưng bên trong Lộ là người chịu trách nhiệm ngăn ngừa các vụ vượt tuyến.

Trần Hiệp ngồi xuống một bên. Mắt Phan Lộ lim dim như bị dán lại bằng keo, miệng hắn nồng nặc mùi rượu mạnh. Rồi hắn gục đầu xuống bàn.

Trần Hiệp im lặng như pho tượng. Ngoài sân, mưa vẫn đổ ào ào. Chàng nghe rõ tiếng gió xoáy qua những bụi dâm bụi xơ xác, và thổi tốc những viên sỏi cũ. Trần Hiệp thở dài một tiếng rồi trở mình ra cửa.

Chàng đã mang rượu cho Phan Lộ uống nhiều lần và lần nào hắn cũng say bí tỉ. Mỗi lần chuốc rượu cho bạn, Trần Hiệp không quên bỏ vào một viên thuốc mê đặc biệt. Uống vào với rượu, nó sẽ làm đương sự ngủ say trong hai tiếng đồng hồ, và khi tỉnh giấc không hề mệt mỏi.

Trần Hiệp lay vai bạn. Thiếu tá Lộ vẫn ngáy o o. Nét mặt hiền khô của Trần Hiệp bỗng danh lại. Trước mặt chàng còn đúng 120 phút. Chàng tha hồ hoạt động. Phan Lộ có thói quen ngủ một mình, trong phòng đóng kín, thuốc viên không